

og jeg vil her gjøre et Par Bemærkninger, netop om den Misbrug, som Folkethingets Modstandere gjøre sig skyldige i ligeoverfor Folkethingets Stilling til disse Spørgsmaal. Det er en almindelig Tale blandt Uvidende eller dem, der vide Bedre, men ønske forsætligt at fremsætte Andet, at det var Venstres Skyld, at vi havde de glatløbende Kanoner og Geværer i 1864, at vi havde en Dannevirkestilling, som ikke var ordentlig befæstet, eller at vi overhovedet havde begyndt at anlægge den, at vi havde Dybbølstillingen o. s. v. Det skader ikke, naar man her — hvor Mødet er offentligt — kommer til at omtale denne Sag, atter at gjøre opmærksom paa, at for det Første var Venstre ikke Majoritet i Rigsdaagen den Gang, og for det Andet var det slet ikke Rigsdaagen, der havde med Sagen at gjøre, det var Rigsraadet, hvor Eliten af Landets Intelligents og Fædrelandsfind jo var repræsenteret. Først havde vi de 80 Mænd indtil 18de November 1863 og derefter indtil 28de Juli 1866 det nydannede Rigsraad efter 18de Novemberforfatningen, og det var da navnlig de Første, de 80 Mænd fra hele Monarkiet — læs Navnene — der i Forening med Krigsbestyrelsen havde taget sig paa at anlægge en Slags Befæstning, der var meget lang, men i Øvrigt neppe en halv Gang saa lang som den Strækning, der ønskes befæstet omkring Kjøbenhavn til Lands og til Søs, vilde være efter Krigsministerens Plan nu. Man syntes den Gang at anerkende, at det vilde overflige Monarkiets Kræfter at befæste Dannevirkestillingen tidsvarende, hvorledes det da nu skulde kunne udføres med $\frac{3}{5}$ af det daværende Monarkiets Kræfter at befæste Kjøbenhavn, skal jeg ikke her gaa ind paa. De havde den Gang fulgt saa godt med Tiden, at de ikke vidste, at Preussierne kunde møde med Fængnaalsgeværer, mod hvilke de stillede deres glatløbende Geværer. Det er altsaa Noget, vi maa skrive paa Landets nævnte Intelligents og dermed forbundne Fædrelandsfinds Regning fra Tiden før 1864. Rigsdaagen som saadan og Venstre i Særdeleshed har ikke haft med denne Sag at gjøre. Det er korrekt, at vi saae det sagt atter — det er sagt saa ofte — og sagt ovenpaa Alt det, vi have hørt i de sidste Uger fra Folkethingets Modstandere om, hvorledes man her bærer sig ad. Sandheden burde ikke være nogen Mand for broget; den er det for Nogle, men for Venstre i Folkethinget tør vi lade gjælde: „Sandheden er ingen Mand for broget.“ Efter 1866, altsaa efter den uhyggelige Krig, tog man fat paa en

Forsvarsordning, som lykkelig blev gennemført, naturligvis med forskjellige Meninger og Anskuelser, men den blev gennemført paa lovlig Maade og igjennem velvillig Forhandling mellem de forskjellige Anskuelser. Hvad lærlig angaar det Spørgsmaal, der her er Tale om, Forsyningen af den lovlig bestaaende Hær med de bedste Vaaben, da vil man gjennem hele den Historie, vi have haft, siden Rigsdaagen i 1866 — første Gang, kan jeg sige i vort konstitutionelle Liv — fik samtlige disse Sager under sin Behandling, se, at Venstre, hvad Bevillingerne angaar, er gaaet frem paa den Maade, at det hverken til Fodfolket eller til Artilleriet, Fæstnings- eller Feltartilleriet, har nægtet de lovligt bestaaende Afdelinger af Hæren Vaaben af den bedste Art, som Krigsbestyrelsen bevislig kunde stille Forslag om. Jeg vil minde de Herrer om Loven af 4de Januar 1867, hvorved der blev indført Reminatongeværer for Fodfolket til et Beløb af 2,600,000 Kr., og om, hvorledes der blev opnaaet en skøn Enighed haade mellem lærde og læge Sagkyndige angaaende dette Spørgsmaal. Der var ingen Diskents derom. Efter at man under en Vedelse, der baade var dygtig og parlamentarisk, nemlig Naasløffs, havde faaet den Sag frem til nærmere Underjøgelse og havde overbevist sig om — vi sidde flere her i Thinget, som tog Del i dette Spørgsmaals Afgjørelse den Gang — at det var et godt forberedt og et godt Gevær, saa var der utvivlsomt ikke Een, der stemte mod Bevillingen. Vi kom i Mærene derefter som Fortsættelse til at give ny Bestyrtning til de nu bestaaende Forter udenfor Kjøbenhavn, altsaa ved Kjøbenhavns Søforter, ved Fæstningsartilleriet. I Betænkningen af Finantsudvalget, som i Reglen har de Spørgsmaal at behandle, vil man finde, at forsaavidt de finantsielle Forhold tillod det, vilde man fortsætte med at bevilge paa Fæstningsartilleriets Omraade Noget af det Bedste, som til enhver Tid havde. Krigsministeriet forlangte til Fæstningsartilleriet flere 11 Tommers Forladekanoner, end Finantsudvalget vel kunde gaa ind paa, fordi det allerede da viste sig, at Artillerividenstaben var i stærk Udvikling, og Finantsudvalget fik Net, naar det stundom halverede fra 10 til 5 disse Anstafelser, saaledes at der bevilgedes 20 af de 40 Forladekanoner, der vare forlangte, thi man gif snart over til Baglademekanismen for disse Vaaben, som vi derefter bevilgede. Og da det siden viste sig, at man nu havde Brug for endnu stærkere Vaaben til de Forter, man havde, anskaffede man de forlangte 6 endnu stærkere Fæstningskanoner, nemlig de 14 Tommers, hvorom Landets kyndigste